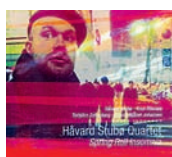

begränsningarna banar väg för väsensskilda improvisationer och musikerna måste bruka olika delar av sina paletter. Generellt låter det mer som bångstyrig modern konstmusik än vild fri jazz, och allt är inte friktionsfritt att lyssna till. Dissonanta saxofoner som systematiskt ligger ur fas både tonalt och rytmiskt i den femton minuter långa Slides TwoSpots! Det är en utmaning att ta till sig. 3 Zenbuddistiska melodier däremot, med sin tai chi-svävande stämning, är mer än vilsamt suggestivt att låta sig sugas in i. För mitt inre ser jag dansare röra sig till klangerna som rör sig likt metallmobiler i ett svart rum. Var finns koreografer som vill göra verklighet av denna syn?

JOHAN SCHERWIN

HÅVARD STUBØ QUARTET

Spring roll insomnia
Bolage

BANDJAZZ. Den främsta egenskap en bandleader kan ha är för det första att samla musiker som funkar bra tillsammans. Men också att vara så ödmjuk att bandet inte bara är en ursäkt för att visa upp sina egna musikaliska färdigheter utan att se till att helheten är viktigare än sitt ego.

Allt det lyckas Håvard Stubøs med på sitt senaste album. Merparten av materialet är skrivet av Stubø med två bidrag av basisten Torbjørn Zetterberg. Med sina direkta och finurligt kluriga låtar plockar han fram det bästa ur sina medmusiker. Är det någon som sticker ut så är det saxofonisten Knut Riisnæs som briljerar både på sax och flöjt. Stubø bryter inte någon ny mark men visar här att den skandinaviska jazzscenen inte visar några tecken på att slumra av.

CHRISTOPHER THORÉN

CRAIG TABORN

Avenging angel
ECM/Naxos

SOLOPIANO. De senaste åren har Craig Taborn hörts i många olika sammanhang, spelandes piano eller Fender Rhodes med bland andra David Torn, Chris Potter och Roscoe Mitchell. Han har också medverkat i Lotte Ankers frijazzgrupp med flera hyllade album bakom sig. I alla sammanhang har Taborn utmärkt sig med både fantasi och förmåga att anpassa sitt spel efter medmusiker och låtstrukturer. Att höra honom spela piano solo är lite av samma upplevelse. Allt material är improviserat, där han valt att låta de första infallen bilda stommen i varje låt. Så har det blivit ett knippe låtar med rätt skild karaktär, från det minimalistiska till det hårdsvängande bluesanstrukna. En modig musik som växlar mellan konstmusik och (fri)jazz. Som så mycket riktigt bra musik inte genre-mässigt ren alltså, men med en skön kompromisslöshet.

ANDREAS LAGERCRANTZ

SIMON TOLDAMS ORKESTER

Stork
ilk

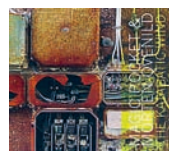

FRISKT FRISINNAD JAZZ. Toldam spelar också piano i Han Benninks trio. Den lekfulla anarkismen kan vara ett arv därifrån. Hans sparsmakade och taggigt egensinniga pianospel liknar Misha

BILD: PRESSBILD

Unik kvartett i spännande samarbeten

MAGIC POCKET AND MORTEN QVENILD

The Katabatic wind
Bolage

TRONDHEIM JAZZ ORCHESTRA & MAGIC POCKET

Kinetic music
MNJ Records

MÄKTIGT BRASS. Magic Pocket är tre bleckblåsare och en trumslagare med och utan elförstärkning. Trumpet, trombon och tuba spelas av Hayden Powell, Erik Johannessen respektive Daniel Herskedal, och slagverk av Erik Nylander.

På första cdn är de förstärkta med Morten Qvenilds alla tangentbord och programmeringar. Ny-norskjazz där medlemmarna har kopplingar till Jaga Jazzist och In the country. En puls, stadig eller i alla fall rätt envis, är centrum i låtarna. De mäktiga slagverken grundar och broderar. Runt denna puls väver brasset mörkt läckra sjök och slingor till ett musiklandskap. Eftertänksamhet och dova hot, Edvard Munch och ökenblues och regn i Bergen. I denna väv kliver liksom Qvenild omkring, lyssnar och gör passande tillägg och kommentarer, lyser

upp en gård och ordnar ett åskregn.

Magic Pocket har sitt ursprung i musikkonservatoriet i Trondheim och som vinnande JazzTippendiat har de fått skriva musiken och göra en skiva med TJO, Trondheim Jazz Orchestra. Konstnären Atle Selnes Nielsens kinetiska skulpturer gjorde stor lycka på Jazzfestivalen i Molde 2010 och är utgångspunkt för denna utgåva som börjar i skulpturljuden. Musiken är inspelad inför publik på plats. Orkestern är på 16 personer – om vi räknar skulpturerna som en – och innehåller bleckblås, träblås, trummor, röster och lite elektronik. Några stycken stannar speciellt; som inledande Opening ceremony för rörelse i konst-musiken, The sea bass som är som att simma tillsammans med en (planktonätande) djävulsrocka i dramatiskt ljus och The false/the truth, ett intelligent kul och svängigt stycke med flera bottnar än man först tror.

Det första bandet heter Magic Pocket och Morten Qvenild, det andra Trondheim Jazz Orchestra och Magic Pocket. Qvenild påverkar soundet genom att ta egna initiativ och belysa gruppens koncept fast själva kvartetten är intakt, i den andra går hela kvartetten in i organisationen TJO och blir del av den. Det speglar rätt bra skillnaderna mellan skivorna, där den första är spretigare till sitt innehåll. Den kan kanske karaktäriseras som en långsam rymdjazz med rockstuk(!). Den andra är en väl sammanhållen klangkropp med igenkännbar modern orkesterjazz i omväxlande tempi, där individualiteter lyser mindre men gruppen är stark. Magic Pockets fina känsla för brassklangerna finns i båda.

LEIF CARLSSON